

Sygn. akt III CZ 56/22

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa Z. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego,
Ministrowi Sprawiedliwości i Prezesowi Rady Ministrów
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 stycznia 2022 r.,
na skutek zażalenia powoda
na postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 9 lipca 2021 r., sygn. akt IV CZ 26/21

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 9 lipca 2021 r. Sąd Najwyższy odrzucił zażalenie powoda Z. B. złożone od postanowienia Sądu Apelacyjnego Lublinie, odrzucającego skargę kasacyjną powoda w sprawie o zapłatę przeciwko Skarbowi Państwa – Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, Ministrowi Sprawiedliwości i Prezesowi Rady Ministrów.

Powód wniósł, datowane na 17 listopada 2021 r., zażalenie na ww. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlegało odrzuceniu z dwóch niezależnych przyczyn.

Po pierwsze, zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych, z wyjątkami przewidzianymi w art. 87¹ § 2 k.p.c., które w niniejszej sprawie nie wystąpiły. Przymus adwokacko-radcowski ustanowiony w art. 87¹ § 1 k.p.c. obejmuje wszelkie postępowania, które przynależą do właściwości Sądu Najwyższego; kwestia ta była już przedmiotem wyjaśnień skierowanych do skarżącego w motywach postanowienia Sądu Najwyższego z 9 lipca 2021 r., IV CZ 26/21. Zasadniczo wniesienie pisma z naruszeniem art. 87¹ § 1 k.p.c. skutkuje jego zwrotem, chyba że ustawa stanowi inaczej (art. 130 § 5 k.p.c.). Odmienny skutek przewiduje m.in. art. 398⁶ § 3 (w zw. z art. 398⁶ § 2 *in fine*) k.p.c., znajdujący odpowiednie zastosowanie w sprawie na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. Nieusuwalna wada zażalenia, polegająca na wniesieniu go przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej, stanowi *verba legis* inną przyczynę niedopuszczalności tego środka zaskarżenia i powoduje konieczność odrzucenia zażalenia (postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, 3 czerwca 2015 r., V CZ 25/15, 7 maja 2014 r., II CZ 19/14).

Po drugie, nawet gdyby złożone w sprawie zażalenie zostało sporządzone przez adwokata lub radcę prawnego, podlegałoby odrzuceniu z uwagi na to, że złożono je od postanowienia Sądu Najwyższego. Katalog postanowień, które podlegają zaskarżeniu zażaleniem do Sądu Najwyższego, zawarty jest aktualnie w art. 394¹ § 1 i 1¹ k.p.c. Wyliczenie to ma charakter wyczerpujący. Postanowienie zakwestionowane przez skarżącego nie zostało wymienione w przytoczonych przepisach, co przesądza o niedopuszczalności zażalenia. Przypomnieć należy, że zarówno art. 394¹ § 1 k.p.c., jak i art. 394¹ § 1¹ k.p.c., podobnie do uchylonego obecnie art. 394¹ § 2 k.p.c., dotyczą postanowień Sądu drugiej instancji; żadne postanowienie Sądu Najwyższego nie jest bowiem zaskarżalne, co wynika z ustrojowej pozycji tego sądu (postanowienia Sądu Najwyższego z: 22 listopada 2010 r., III SO 3/10 oraz 9 marca 2011 r., III SO 1/11, 29 lipca 2020 r., IV CSK 132/19).

Z przytoczonych względów zażalenie podlegało odrzuceniu.

[as]

